

Arrest

nr. 323 793 van 24 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp [S.], gelegen in het district [S.] van de provincie Kunar. U bent Pasjtoen van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

U verzamelde regelmatig brandhout op de [G.G.] berg. Op een dag stuurde de taliban een brief die de mullah tijdens het vrijdaggebed voorlas in de moskee. Hij zei dat het vanaf dat moment verboden was om naar deze plek te gaan, omdat de taliban er problemen door zouden krijgen. U ging een tijdje niet naar de berg, maar een tijdje later ging u alsnog opnieuw naar de berg omdat het de enige plek was om brandhout te verzamelen en de dieren te laten grazen.

Op een bepaald moment laat in de avond deed kwam u talibs tegen, die teken deden weg te gaan. U ging weg en bracht de dieren naar huis. Diezelfde avond ging u naar buiten om met uw vrienden te spelen en u

vertelde tegen hen dat u de taliban zag. U waarschuwde hen om niet naar die plek te gaan omdat ze gevaarlijk zijn. Diezelfde avond werd de taliban aangevallen op de berg en kwamen er talibs om. U was bang en bleef thuis. Na ongeveer een week kreeg u een brief waarin stond dat u op die plek was geweest en dat de taliban later daar werden aangevallen. Ze beschuldigden u in de brief ervan een spion te zijn.

Na ontvangst van de brief bleef u een tijd weg van de berg, maar ging na verloop van tijd opnieuw omdat u geen andere keuze had. Toen u weer op de berg was, werd u opgepakt, geslagen en gefolterd, waarna u bewusteloos raakte. Toen u wakker werd, was u vastgebonden in een huis. De tweede dag dat u er was, was er maar één talib aanwezig. Toen de persoon 's nachts in slaap viel heeft u een steen genomen en naar de talib gegooid. Nadat u de taliban raakte met de steen vluchtte u. U merkte toen u buiten kwam dat u in [B.] was. U slaagde erin te voet naar huis te wandelen, maar raakte wel gewond aan uw voet en raakte bewusteloos. Er kwam een dokter vanuit het nabijgelegen ziekenhuis om u te verzorgen.

Naar aanleiding van deze gebeurtenissen hebben uw vader en uw neef [N.] besloten dat u moest vertrekken. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 25 januari 2021.

Ter staving van uw verzoek legt u uw tazkera, uw geboorteakte, twee brieven van de taliban en de enveloppe waarin de documenten werden opgestuurd voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vermoord te worden omdat u door hen beschuldigd werd van spionage. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het CGVS te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. In casu kan worden vastgesteld dat uw vluchtrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende tegenstrijdigheden, alsook kunnen enkele markante ongeloofwaardigheden worden opgemerkt. Hierdoor kan u niet aannemelijk maken dat je een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 25 januari 2021 verklaarde u geboren te zijn op 31 januari 2006, wat overeenkomt met een leeftijd van net geen vijftien jaar op het moment van uw verzoek om internationale bescherming. Op 15 februari 2021 wees een medische test uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen echter uit dat u een leeftijd van ouder dan achttien jaar heeft, waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is. Het verschil tussen uw beweerde leeftijd en het resultaat van de leeftijdstest bedraagt maar liefst 5.8 jaar. Dat u bij aankomst in België slechts 14 jaar en 11 maanden oud zou zijn geweest, blijkt bijgevolg hoegenaamd niet geloofwaardig. U blijft bovendien vasthouden aan deze bewering tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 6 april 2022, waar u stelt dat u zestien jaar oud bent (CGVS p. 4). Geconfronteerd met de resultaten van de medische test, stelt u dat het de datum betreft die u van uw ouders had gehoord. U refereert bovendien naar uw tazkera (CGVS p. 4). De tazkera en de geboorteakte die u voorlegt ter staving van uw geboortedatum kunnen echter niet worden aanvaard gezien het grote verschil in leeftijd met het resultaat van de medische test. Er moet bovendien

vastgesteld worden dat de geboortedatum die op uw tazkera en uw geboorteakte prijkt 23 oktober 2005 is. Dit is een andere geboortedatum dan de geboortedatum die u verklaarde te hebben bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming: 31 januari 2006. Hierbij dient bovendien toegevoegd te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. Nog moet opgemerkt worden dat uit informatie ontvangen van de Oostenrijkse asielautoriteiten blijkt dat u daar geboekstaafd staat als [S.S.K.] met een geboortedatum van 1 januari 2004, opnieuw een andere geboortedatum. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de internationale conventie voor de rechten van het kind niet op u worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voorgedaan heeft en dus getracht heeft de Belgische asielinstanties doelbewust en moedwillig te misleiden, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Verder moet vastgesteld worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaringen aflegt die niet overeenstemmen met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij de DVZ haalde u immers aan dat de taliban u tijdens het sprokkelen van hout op de berg nabij uw dorp meermaals vroegen om u bij hen aan te sluiten, wat u en uw vader steeds weigerden. U gaat verder door te zeggen dat u een dreigbrief ontving waarin stond dat u zich kon aansluiten bij de taliban (Vragenlijst CGVS, p. 1). Dat er bij het vertellen van uw vluchtrelaas ten gehore bij het CGVS geen sprake meer is van een rekruteringspoging, maar van een beschuldiging van spionage aan uw adres (CGVS p. 15). Met deze vaststelling geconfronteerd, poneert u dat u het toen had over andere mensen en dat de tolk u zei dat u in het tweede interview meer details kon geven (CGVS p. 24). Deze verklaring kan geenszins overtuigen. Dat u het had over andere mensen blijkt hoegenaamd niet uit het verslag van het interview bij de DVZ (Vragenlijst CGVS, p. 1). Dit kan overigens niet verschonen waarom u de beschuldiging van spionage aan uw adres niet zou vermelden. Bovendien werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd hoe het interview bij de DVZ verliep, waarop u antwoordde dat het goed ging. Ook had u geen opmerkingen of aanpassingen te melden betreffende dit interview (CGVS p. 1). Dat het niet om een misverstand gaat, wordt verder bevestigd door de vaststelling dat u in het interview afgenomen bij uw registratie als zelfverklaarde niet-begeleide minderjarige vreemdeling ook aanhaalde dat de taliban u meermaals vroegen hen te vervoegen (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4). Deze markante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ en uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast zorgen verschillende ongeloofwaardigheden ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven feiten. Zo dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat de taliban u zouden verdenken van spionage. Ten eerste blijkt uit uw verklaringen dat heel uw dorp op de hoogte was van de talibanaanwezigheid op de berg. U verklaart dat de taliban in eerste instantie een brief stuurden die de Mullah in de moskee voorlas, waarin verboden werd om naar de berg te gaan (CGVS p. 14). Het was dus geen geheim dat er leden van de taliban aanwezig waren op de berg nabij uw dorp. Bovendien gebeurde het regelmatig dat de overheid aanvallen uitvoerde in deze regio (CGVS p. 16). Dat de taliban u als spion zouden bestempelen omdat u hen zéér kortstondig tegenkwam op de berg op dezelfde dag dat ze werden aangevallen, is dan ook weinig waarschijnlijk. Hierbij dient ook toegevoegd te worden dat u bezwaarlijk een profiel heeft dat de taliban zouden moeten vrezen. U was een jonge herder – volgens uw eigen beweringen ongeveer veertien jaar oud – die nooit eerder problemen kende met de taliban en regelmatig op die plek kwam. U kan ten tweede niet helder verklaren hoe de taliban u na deze wel erg korte ontmoeting zouden hebben kunnen identificeren. Hierover bevraagd antwoordt u in eerste instantie nietszeggend dat ze het zo hebben gedaan. Vervolgens speculeert u dat de mensen die er wonen informatie hadden om later toe te geven dat u het niet weet (CGVS p. 20). Dat u hierover slechts bijzonder vage verklaringen kan afleggen, heeft een negatieve impact op de beoordeling van de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Ten derde vermeldt u dat de brief van de taliban die voorgelezen werd door de Mullah melding maakt van spionnen. Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat u niet hoorde over andere personen die beschuldigd werden als spion. Ook op de vraag of de taliban ooit stappen hebben ondernomen tegen één van de mensen die ondanks de waarschuwingen ook de bergen in gingen, moet u het antwoord schuldig blijven. Dat u hierover geen overtuigende verklaringen kan afleggen, is opnieuw een negatieve indicatie betreffende de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Bovendien slaagt u er niet in overtuigende en geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw ontvoering door de taliban en de daaropvolgende ontsnapping. Het CGVS heeft dan ook ernstige bedenkingen bij uw verklaringen over uw ontvoering en gevangenschap bij de taliban. U vertelt dat u werd opgepakt en meegenomen door de taliban op de berg en vervolgens werd vastgehouden in een huis in [B.] (CGVS p. 20). Het houdt echter weinig steek dat de taliban u tijdens uw gevangenschap overdag zouden boeien, maar 's nachts zouden losmaken (CGVS p. 14, 22). Ze hadden immers de moeite genomen om u bij wijze van een brief te waarschuwen aan uw huis in gebied onder controle van de overheid en om u te ontvoeren op de berg. Indien ze niet wilden dat u zou ontsnappen, is dit wel bijzonder onhandig. Dat u bijgevolg kon ontsnappen door een steen te gooien naar uw ingedommelde bewaker, is dan ook weinig geloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder aan.

Voorts blijkt dat de documenten die u voorlegt ter staving van uw vluchtrelaas uw verklaringen niet ondersteunen, integendeel. U legt twee dreigbrieven van de taliban aan uw adres voor. Op de dreigbrieven staan respectievelijk de data 19/8/1441 en 16/9/1441. Dit zijn data genoteerd in de islamitische of hijri kalender, de kalender die de taliban gebruikt in Afghanistan. De info waarop het CGVS zich hiervoor beroept is terug te vinden in het administratieve dossier. Omgerekend naar de Gregoriaanse kalender komen deze data overeen met respectievelijk 13 april 2020 en 9 mei 2020. Deze dateringen op de dreigbrieven zijn niet verenigbaar met uw verklaringen over uw vertrek uit Afghanistan. U stelt immers dat u vertrokken bent uit Afghanistan in de zomerperiode, meer bepaald in de maand Asad van het jaar 1399 (CGVS p. 10), wat omgezet naar de Gregoriaanse kalender de periode tussen 22 juli 2020 en 21 augustus 2020 is. Het moment waarop u vertrok is bijgevolg in ieder geval meer dan twee maanden na de datum die op de meest recente dreigbrief prijkt. Dit is hoegenaamd niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen. U gaf immers aan vier of vijf dagen na de tweede dreigbrief te zijn vertrokken uit uw dorp (CGVS p. 23). Dat de door u voorgelegde dreigbrieven strijdig zijn met uw verklaringen bevestigen het ongeloofwaardig karakter van uw vluchtrelaas.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt.

Uw advocaat maakte op 17 april 2022 opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS. Het gaat om een opmerking betreffende de stam waartoe u behoort en het bedrag dat betaald werd voor uw reis. Daarnaast gaf u in een zelf geschreven tekst wat extra uitleg over uw familiale situatie. Deze extra informatie heeft geen invloed op de beoordeling van uw persoonlijke vrees voor vervolging. Er werden bij deze opmerkingen foto's van uw maternale oom [I.], die bij de voormalige Afghaanse nationale veiligheidstroepen gediend zou hebben en uw neef in een uniform, bijgevoegd. Deze foto's bewijzen echter geenszins dat het om uw oom en neef zou gaan. Verder is er ook geen enkele indicatie dat het beroep van uw maternale oom en neef een impact zou hebben op uw eigen, persoonlijke situatie in Afghanistan. Deze opmerkingen kunnen bovenstaande conclusie bijgevolg niet wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een

open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met

mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts

preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse

redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 19 februari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA “Afghanistan Country Focus”, november 2024.

Verzoeker heeft op 7 augustus 2023 nog een aanvullende nota neergelegd om, aan de hand van nieuwe gegevens, zijn nood aan een internationale beschermingsstatus aan te tonen. Hij heeft hierbij de volgende documenten gevoegd:

- bevelschrift van het Islamitisch Emiraat Afghanistan van 06.12.1443 met vertaling;
- bevelschrift van het Islamitisch Emiraat Afghanistan van 17.12.1443 met vertaling;
- bevelschrift van het Islamitisch Emiraat Afghanistan van 26.12.1443 met vertaling.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het

geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie). Hij betoogt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.2.2. Verzoeker houdt verder, door aan te voeren dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt en dat de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden, in wezen voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde niet geloofwaardig zijn en deze verklaringen en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker toen hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende, op 25 januari 2021, aangaf vijftien jaar oud, en dus minderjarig, te zijn. Uit een bottest die op 15 februari 2021 werd uitgevoerd is evenwel gebleken dat verzoeker op dat ogenblik *“een leeftijd [had] van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is”*. Hieruit blijkt dat verzoeker er niet voor terug-schrikt om incorrecte verklaringen af te leggen. Van een vreemdeling die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indient mag worden verwacht dat hij geen valse verklaringen aflegt en wanneer wordt vastgesteld dat bepaalde van zijn verklaringen, die eenvoudig kunnen worden geverifieerd, niet waarheidsgetrouw zijn, dan is dit een gegronde reden om zijn andere verklaringen, omtrent gegevens die

minder eenvoudig kunnen worden nagegaan, niet zonder meer te aanvaarden als een correcte weergave van de realiteit.

Dat verzoeker er niet voor terugschrikt incorrecte verklaringen af te leggen blijkt ook uit het feit dat hij in Oostenrijk gekend is als iemand met een andere naam en geboortedatum. De leeftijden die verzoeker in België en Oostenrijk opgaf stemmen daarenboven niet overeen met deze die hij volgens de door hem aangebrachte taskara heeft. Verzoekers betoog dat leeftijd voor Afghanen niet belangrijk is en dat hij er, bij zijn aankomst in België, zelf van overtuigd was dat hij slechts vijftien jaar was leidt niet tot een ander besluit. Zijn beweringen omtrent de leeftijd die hij zelf, ingevolge wat hem zou zijn meegedeeld door zijn ouders, dacht te hebben kunnen niet verklaren waarom hij verschillende leeftijden en identiteiten opgaf. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat er geen groot verschil is tussen de door hem opgegeven leeftijd en de leeftijd die wetenschappelijk werd vastgesteld. Het betreft immers een verschil van vier jaar of meer. Er kan ook niet worden aangenomen dat de in de door verzoeker neergelegde documenten vermelde geboortedatum overeenstemt met de realiteit. Het verschil tussen de aangegeven leeftijd en de leeftijd die is gebleken uit het wetenschappelijk onderzoek is namelijk te groot. Daarenboven staat het, gelet op een door verweerder neergelegd verslag, vast dat allerhande documenten in Afghanistan, via corruptie en vervalsers, eenvoudig kunnen worden verkregen. Aan deze documenten kan in casu, gelet op het voorgaande, geen bewijswaarde worden toegekend. Verzoekers bewering dat hij in Oostenrijk niet wist wat een familienaam was en hij daarom een andere naam opgaf dan in België is evenmin overtuigend.

Daarnaast moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker voor zijn aankomst in België tal van Europese landen doorkruiste (Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk) en in één van deze landen (Oostenrijk) ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker heeft evenwel het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming in deze lidstaat van de Europese Unie niet afgewacht. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en het resultaat van het onderzoek van dit verzoek vervolgens afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker houdt in wezen voor dat hij vreest te worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden in Afghanistan omdat de taliban hem ervan verdenken een spion te zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker, toen hem op 17 mei 2021 de mogelijkheid werd gegeven om uiteen te zetten waarom hij van oordeel was dat hij een internationale beschermingsstatus nodig had, niet aangaf dat de taliban hem ervan verdachten een spion te zijn. Verzoeker verklaarde daarentegen te zijn gevlucht omdat de taliban hem gedwongen wilden rekruteren. Het gegeven dat verzoeker zijn relaas plots wijzigt is een wederom een reden om te kunnen besluiten dat niet zo maar geloof kan worden gehecht aan wat hij vertelt. Zijn betoog dat hem bij het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn gevraagd om zijn vervolgingsvrees kort weer te geven kan niet verantwoorden waarom hij zijn relaas daarna wijzigde en een compleet andere reden voor zijn vlucht aanbracht. Uit de aan de Raad voorgelegde vragenlijst van 17 mei 2021 blijkt ook duidelijk dat verzoeker werd verzocht om een overzicht te geven van *“alle feiten”* die hebben geleid tot zijn vlucht en verzoeker stelde tijdens het gehoor bij verweerder dat hij tijdens het eerdere gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken al de redenen kon vertellen waarom hij Afghanistan verliet (cf. gehoorverslag CGVS van 6 april 2022, blz. 2 en 3). Bovendien blijkt uit het verslag dat op 25 januari 2021 door de Dienst Voogdij werd opgesteld dat hij toen ook geen gewag maakte van enige verdenking van spionage. Hij stelde ook toen dat de taliban wilden dat hij hen zou vervoegen. Een relaas aangaande een weigering om zich te laten rekruteren is totaal verschillend van een relaas aangaande spionage. Van *“mogelijke misverstanden”* kan geen sprake zijn en verzoeker kan niet voorhouden dat de vastgestelde geschillen *“de kern van [zijn] asielrelaas”* niet kunnen aantasten.

De Raad kan verder slechts vaststellen dat verzoekers relaas aangaande de reden waarom de taliban hem ervan zouden verdenken een spion te zijn geen steek houdt. Verweerder heeft er op goede gronden op gewezen dat, aangezien de taliban er zelf voor zorgden dat heel het dorp waar verzoeker verbleef ervan op de hoogte was dat zij op een bepaalde berg aanwezig waren, het niet logisch is dat zij verzoeker ervan zouden verdenken hun aanwezigheid kenbaar te hebben gemaakt aan de toenmalige Afghaanse politie.

Verweerder heeft ook uitvoerig uiteengezet waarom hij geen geloof kan hechten aan verzoekers verklaring dat hij werd ontvoerd door de taliban en vervolgens kon ontsnappen. Hij heeft hierbij gewezen op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaring dat de taliban hem overdag zouden boeien en 's nachts niet en dat hij zou hebben kunnen ontsnappen door een steen te gooien naar een ingedommelde bewaker. Verzoekers toelichting dat de taliban *“misschien amateuristisch te werk zijn gegaan”* kan niet overtuigen.

Verweerder heeft ook rekening gehouden met twee brieven die verzoeker aanbracht. Hij heeft aangegeven dat deze brieven verzoekers verklaringen niet ondersteunen, aangezien verzoeker verklaarde vier of vijf dagen nadat hij de tweede brief ontving uit Afghanistan te zijn vertrokken en hij dit vertrek situeert in de zomer van 2020 terwijl de brieven werden opgesteld in april en mei 2020. Verzoeker betwist dit niet. Bovendien moet worden aangegeven dat deze brieven handgeschreven documenten zijn die door om het even wie kunnen zijn opgesteld en dat, zoals reeds gesteld, in Afghanistan allerhande documenten, via corruptie en vervalsers, gemakkelijk kunnen worden verkregen. De brief met datum “19/8/1441” begint trouwens met een vriendelijke begroeting en eindigt met het uitspreken van de hoop op een positief antwoord. Dit lijkt niet de taal die een militaire commissie die een ontsnapte gevangene wil inrekenen zou gebruiken. In deze brief wordt voorts geduid dat verzoeker zich moet aanmelden in het centrum waaruit hij is gevlucht. Verzoeker houdt echter voor dat hij pas werd gevangengenomen nadat hij de eerste brief al had ontvangen (cf. gehoorverslag CGVS van 6 april 2022, blz. 15). De inhoud van de brief correspondeert dus niet met verzoekers verhaal. Verzoeker verklaarde ook dat hij nadat hij de eerste brief ontving weer naar de berg ging waar de taliban zich bevonden. Indien verzoeker werkelijk een vrees zou hebben, dan zou hij dergelijk gedrag niet hebben gesteld. Er kan ook niet worden ingezien waarom de taliban verzoeker brieven zouden sturen, terwijl zij de boodschap rechtstreeks konden overbrengen. Verzoeker stelde immers dat de brief onder de deur werd gestoken (cf. gehoorverslag CGVS van 6 april 2022, blz. 19). Dit geldt te meer daar verzoeker of zijn vader niet konden lezen en volgens hem een beroep dienden te doen op derden om de inhoud van een brief te kennen (cf. gehoorverslag CGVS van 6 april 2022, blz. 19 en 23). In de tweede brief staat ook dat indien verzoeker zich, na de ontvangst ervan, niet zou aanmelden er maatregelen tegen zijn verwanten zouden worden genomen. Verzoeker, die stelt dat deze brieven hem door een verwant werden toegestuurd, maakt evenwel geen melding van echte represailles ten aanzien van verwanten onmiddellijk na de zogezegde ontvangst van deze brief. Hij gaf enkel aan dat zijn vader op de dag waarop de taliban de macht overnamen – dus meer dan een jaar later – werd geslagen en hij hierbij zijn arm brak. Bewijzen aangaande de verwondingen die zijn vader zou hebben opgelopen zijn er bovendien niet. Hij onderhoudt nochtans contacten met familieleden in Afghanistan, zodat hij zich nuttige overtuigingsstukken kon laten overmaken. In zijn nota met opmerkingen verduidelijkt hij namelijk dat hij via deze contacten drie nieuwe brieven van de taliban inzake zijn vroegere acties ontving. Uit deze brieven, die zijn gedateerd op “06/12/1443”, “17/12/1443” en “26/12/1443” (6 juli 2022, 17 juli 2022 en 22 juli 2022 volgens de Gregoriaanse kalender) moet blijken dat de taliban plots, na twee jaar, een hernieuwde interesse (er werden immers drie brieven op minder dan één maand overgemaakt) zouden betonen in verzoeker en dat zijn vader wordt gesommeerd om wapens (vijf Kalasnikovs) die verzoeker – die wordt omschreven als de moordenaar van een lid van de moedjahedien – zou hebben ontvreemd terug te bezorgen en om de kosten te betalen die werden gemaakt bij de verzorging van een persoon die verzoeker zou hebben verwond. Verzoeker heeft evenwel nooit gesteld dat hij wapens zou hebben gestolen of dat hij iemand heeft vermoord. Deze brieven zijn duidelijk louter opgesteld om een door verzoeker nagestreefd doel – de erkenning als vluchteling – te realiseren. De brief die is gedateerd op “17/12/1443” heeft bovendien een hoger volgnummer (nr. 190 in volume 3) dan deze die is gedateerd op “26/12/1443” (nr. 21 in volume 3), wat niet logisch is. Aan deze stukken kan geen bewijswaarde worden toegekend.

Verzoekers toelichting, dat hij zijn volle medewerking heeft verleend aan verweerder bij het verschaffen van inlichtingen en dat hij *“alle nodige feiten en relevante informatie”* heeft aangereikt, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker kan, gezien het gehoorverslag waaruit blijkt dat hij ruim de kans had om zijn situatie uiteen te zetten, ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder te weinig vragen stelde en hem onvoldoende de gelegenheid bood om dingen te verduidelijken. Door zijn relaas of delen ervan te herhalen en te stellen dat hij niet akkoord gaat met verweerders argumentatie toont hij niet aan dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding of dat deze onredelijke gevolg-trekkingen maakte. Zijn verwijzing naar bepaalde van zijn verklaringen waarvan de correctheid niet verifieerbaar is, wijzigt hieraan niets.

Verzoeker geeft aan van oordeel te zijn dat verweerder zijn verklaringen niet steeds correct heeft geïnterpreteerd, dat er geen belangrijke incoherenties zijn in zijn verklaringen, dat bepaalde onderdelen van zijn relaas aannemelijk en eensluidend zijn en dat verweerder selectief is tewerk gegaan bij het in aanmerking nemen van de antwoorden die hij verstrekke. Hij toont hiermee en door te duiden dat hij werd geconfronteerd met een traumatische ervaring en hij vele beproevingen diende te doorstaan wederom niet in concreto aan dat onterecht werd geoordeeld dat er goede redenen zijn om zijn relaas, dat ook niet wordt gesteund door enig bewijskrachtig stuk, als ongeloofwaardig te beschouwen.

Het gegeven dat verzoeker zijn relaas aanpaste, dat het incoherent is en dat hij stukken aanbracht die niet corresponderen met wat hij verklaarde kan niet worden verantwoord door te verwijzen naar zijn leeftijd, gebrek aan scholing of het tijdsverloop. Indien een volwassen vreemdeling, die geen mentale beperking heeft, werkelijk is genooddaakt om omwille van bepaalde gebeurtenissen zijn land te verlaten om elders om een beschermingsstatus te verzoeken, dan mag worden aangenomen dat hij bij machte is om de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot zijn vlucht eenvoudig weer te geven.

Verzoeker stelt nog bijkomend dat hij ondertussen niet meer kan terugkeren naar Afghanistan, omdat hij vreest dat hij door de taliban, na zijn verblijf in Europa, als een ongelovige of als verwesterd zal worden gepercipieerd. Hij verwijst in dit verband naar de duur van zijn verblijf in Europa.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België zou hebben verbleven.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren, opgroeide en werkte in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij religieuze lessen volgde, dat hij Pashtu spreekt, dat hij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor zijn vertrek, enige invloed hadden, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij, wanneer hij zich opnieuw in Afghanistan zou vestigen, zal opvallen of er automatisch als een “afvallige” zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoeker, er problemen ondervinden.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban op de hoogte zouden zijn van zijn verblijf en zijn activiteiten in België. Hij toont met zijn verwijzing naar het feit dat hij al een tijd niet meer in Afghanistan woont evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt, dat verweerder artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend of dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

4.2.3. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :
a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar zijn verblijf in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Kunar en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 52 - 61). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers toelichting dat de NAVO-troepen Afghanistan hebben verlaten en dat de veiligheids-situatie in het land volatiel blijft wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een duidelijk verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 - 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz 110 - 115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt, door erop te wijzen dat hij Afghanistan vele jaren geleden heeft verlaten, ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die ertoe nopen een ander standpunt in te nemen dan de commissaris-generaal.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK